

je v človekovi besedi obljube. Presega posameznika. Človek je v obljubi bitje prihodnosti, in obljuba presega trenutni prostor in čas (Trstenjak, 1989).

...

Zvestoba je prva obljuba. Je duhovna vez, ki povezuje posameznike v družbo. Brez nje bi ostali še zmeraj samo čreda ali tolpa ali množica, kjer ljudje živijo drug mimo drugega. Beseda zvestoba pa ljudi združi v enoto, ki je nikoli ne dosežemo, na ravni golih števkov (Trstenjak, 1989).

Zaupanje je temelj medsebojnega odnosa. S človekom, kateremu nekaj obljubimo, vzpostavimo neko posebno zvez, ki jo bomo lahko ohranjali le tako, da se bomo obljub držali in jih vestno tudi izpolnili. Sočloveku bomo izkazali spoštovanje in skrb zanj, prav tako pa si bomo pridobili njegovo zaupanje, spoštovanje, morda prijateljstvo. Bi si vi želeli prijatelja, ki mu ne bi mogli zaupati?

Sakaj mora biti obljuba spremišljena?

Sato, ker ni prav naglo obljubiti, in se savesati s'obljubo, kar bo mordé škodo perneflo, al bo nemogozhe, al preteshko spolniti. Modri pravi: *Veliko bolji je ne obljubiti, kakor po obljubi obljubljeniga ne dati.* Rrid. 5. 4.

Slika 2: Zakaj mora biti obljuba premissljena? (Vir: Veriti, 1934, str. 58)

OBLJUBI SI, DA BOŠ TOLIKO ČASA NAMENIL/A SVOJEMU RAZVOJU,
DA TI GA BO ZMANJKALO ZA KRITIKO DRUGIH...

OBLJUBA

Apd 2,36-39

Zagotovo naj torej vé vsa Izraelova hiša: tega Jezusa, ki ste ga vi križali, je Bog naredil za Gospoda in Mesija.« Ko so to slišali, jih je do srca pretreslo. Rekli so Petru in drugim apostolom: »Bratje, kaj naj storimo?« Peter jim je odgovoril: »Spreobrnite se! Vsak izmed vas naj se dá v imenu Jezusa Kristusa krstiti v odpuščanje svojih grehov in prejeli boste dar Svetega Duha. Zakaj obljuba velja vam in vašim otrokom in vsem, ki so daleč, kolikor jih bo k sebi poklical Gospod, naš Bog.«

Obljuba je radovoljni fklep, s' kterim se zhlovek spremišljeno saveshe kaj fofebniga dobriga storiti, al se kaj neprepovedaniga varovati Bogu v'zhaft. To je dopadljivo Bogu, ako ima obljuba potrebne lastnosti, fzer pa ne.

Kakshne lastnosti mora vfaka obljuba imeti, de dopade Bogu?

Vfaka obljuba mora te lastnosti imeti: 1) mora biti radovoljna: 2) spremišljena: 3) pametna.

Slika 1: Definicija obljube (Vir: Veriti, 1934, str. 58)

OKTOBER 2025 OB-LJUBITI

RAZISLEK O SPLOŠNOČLOVEŠKI VREDNOSTI OBLJUBE

obljubiti -úbim dov. lat.'promittere' (15. stol.), obljúbljati, obljûba, zaobljubiti, zaoblúbljati, zaobljûba.

Razlaga

Beseda je dovršni par od ljubiti v narečno še znanem pomenu 'obljubljeni', ki se je specializiral iz 'prijati, ugajati', ta pa iz 'ljubiti'. Nekaj nekomu obljubiti torej izhodiščno pomeni *'narediti nekomu tako, da mu prija, ugaja'. Predpona ob je znana tudi v sopomenki obetati. Izvorno ista beseda je v drugih slovan. jezikih ohranila prvotnejši pomen ali ga drugače preoblikovala, npr. stcslovan. obl'ubiti 'prižeti se, stisniti se', hrv., srb. obljúbiti 'poljubiti, vzljubiti, spolno občevati', nar. rus. obljubít' 'vzljubiti', češ. oblíbit si 'vzljubiti'.

SOPOMENKE:

	zatrđiti
obvezati se	priseči
zagotoviti	nameniti
obečati	zajamčiti
zavezati se	

Obljuba pomeni „promittere“, dobesedno 'oblikovati rast', pomeni dati življenje. Obljubiti pomeni zaznati sebe vedno v naprej, pomeni priznati, da je življenje čudež, skrivnost, Bog, drugi, jaz sam. Obljuba pomeni razumeti življenje ne kot nadvlado, ne kot lastnino, ampak kot prihodnost, ki jo je treba srečati. Zakonca sta vedno obljubljena, vedno morata iskati drug drugega, tudi otrok je za starše vedno skrivnost, ki jo je treba sprejeti, pričakovati in spremljati. Same bolečine, ki izdajo oblubo, napačni koraki, ki grenijo pot, lahko postanejo poti: če jih živimo v luči oblube, namesto da bi upočasnile pot, jo znova zaženejo. (iz glasila Nevidni samostan tržaškega škofijskega središča za poklice)

Iz raziskovalne naloge **Obljuba dela dolg** (<https://www.knjiznica-celje.si/raziskovalne/4201703761.pdf>):

Vsak dan obljubljam. Ne le enkrat. Zdi se, da ves čas. Pri tem se nam zdijo ene obljube pomembnejše od drugih in jih bomo verjetneje izpolnili...

Se še spomnite, kaj ste si obljubili 31. decembra, minuto pred polnočjo? Ali pa slavna besedna fraza »jutri pa res«? Vsak dan po televiziji spremljamo oglasna sporočila, ki nam obljublajo raznorazne stvari, prodajalci pa svoje obljube podkrepijo s certifikati, pričanji in poreklom izdelka. Politiki obljublajo znižanje davkov, višje plače in pokojnine. A se nič ne zgodi.

Družbo sestavljajo vrednote. Te nam povedo, kaj je dobro, zaželeno, pomembno. Obljube so bile nekoč sestavni del teh vrednot. Danes se zdi, da delamo z obljubami kot svinja z mehom. Sploh se dobro ne zavemo, ko nekaj obljubimo. Še huje je, ko moramo te obljube izpolniti. Vsaj ostali to od nas pričakujejo. Seveda to pričakujemo tudi mi od njih, vendar je veliko lažje oblubo dati, kot pa jo izpolniti.

Zdi se, da je današnja družba postala veliko bolj tolerantna do neizpolnjevanja obljub. Jih sploh še jemljemo resno? Le zakaj bi jih. Hitro smo se naučili, da obljube niso pravno zavezujoče, vendar tu pozabljamo na njihovo moralno vrednost in kazni, ki so lahko še hujše od denarne globe ali zapora.

...

Obljuba je vrsta pogodbe oziroma dogovor, sklenjen med eno, dvema ali več osebami. In pogodba je zavezujoča. S tem, ko nekaj obljubimo, smo na črto pristavili svoj podpis. S tem, ko smo osebi nekaj obljubili, smo ji postali dolžni. Dolžni, da to oblubo izpolnimo, kar bo ta oseba tudi pričakovala. Človek z besedo, ki jo daje drugemu, daje samega sebe.

Človek je po besedi bitje obljub in zaobljub. Nobeno drugo bitje ne more drugemu ničesar obljubiti. Človek pa lahko drugemu oblubi. Nekaj velikega

